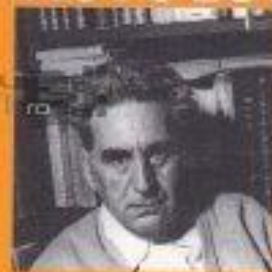

O PSIHOLOGIE NEOBIȘNUITĂ- „CRONICILE OPTIMISTULUI” DE GEORGE CĂLINESCU - O CĂLĂUZĂ SPIRITUALĂ CU CINCI MĂȘTI

Constantin PEREU,
clasa XI-a „A”,
IPLT „Mihai Eminescu”, mun. Strășeni

G.CĂLINESCU
CRONICILE
OPTIMISTULUI

8
O CARTE PENTRU A ȘTI

TITLU ȘI TEMA - „CEVA NEAȘTEPTAT DECÂT ÎN CELELALTE OPERE ALE SALE”

- „Cronicile optimismului” este un titlu sugestiv, deoarece sugerează o cronologie a diferitor tipuri umane în societate, pe de o parte, mizantropii - oameni care urăsc natura umană, pe de alta parte, optimiștii - oameni care speră prin muncă la succes și un context favorabil pentru evenimente.
- Tema reprezintă antiteza psihologiei dintre mizantrop și optimist, susținută în text de cuvintele și expresiile: „mizantrop”, „să-ți fac un bine”, „toată admirația”, „paradox verbal” etc.

„UN STROP DE ISTORIE”

- George Călinescu este un critic, istoric literar, deoarece prezintă lumii concepte și personalități care nu au fost uitate în negura vremurilor, ca de exemplu, istoricul ca leneș: „Lenescu numărul 1 este istoric”, „să caute documente, să le interpreteze și să scrie *Istoria românilor*”, „În sfârșit ce să vorbim: el nu mai scrie istorie, ci face istorie, dăruind patriei ostași”. Îl descrie pe Ștefan cel Mare, cum ar fi: „Ștefan, mărșăzătorul voievod”.

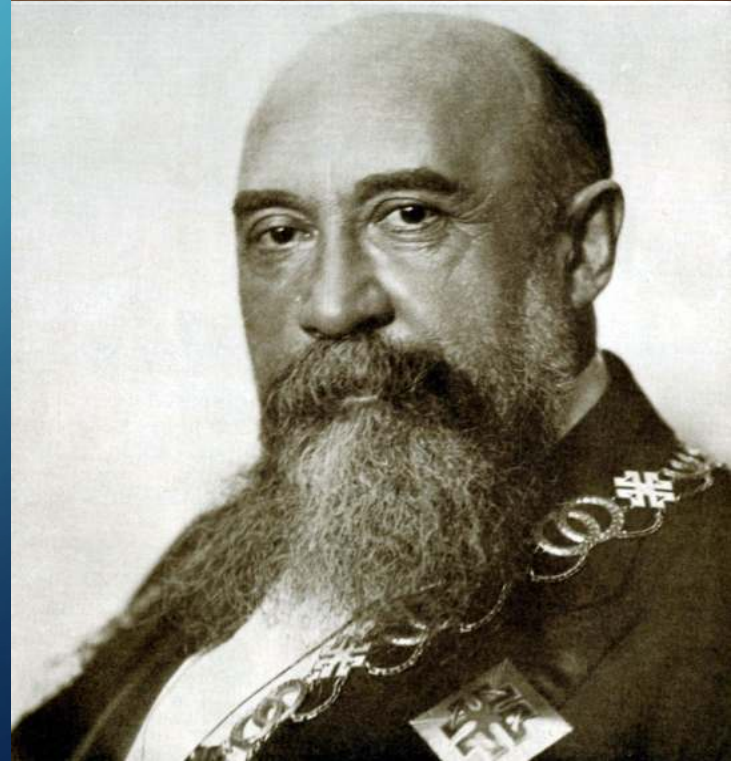
GEORGE CĂLINESCU - CLASICUL CRITICII LITERARE MODERNE ROMÂNEȘTI

- George Călinescu este un critic literar de o splendoare imensă, deoarece prin „Cronicile optimistului” critică autorii și modul în care redactează și publică operele, ca de exemplu: „Un autor tânăr și fără experiența, mai ales dacă nu s-a remarcat printr-o activitate critică, să nu dea judecăți asupra autorilor maturi”, „Laudele nerezonabile vizează conștiința autorului tânăr”, „Dezbaterea asupra problemelor criticii se desfășoară aprinsă în mai toate publicațiile literare”, „Articolul se scrie nu numai pentru autor” etc.

„LA UN CEAU CU MARIU POETU ȘI SCRITORU”

- În „Cronicile optimistului” este descrisă întâlnirea sa cu Mihail Sadoveanu, un romancier român, cum ar fi: „am fost la Mihail Sadoveanu”, „M. Sadoveanu, cu toată structura lui sufletească opusă firilor analitice, mi s-a părut totdeauna că este omul cel mai inteligent artisticeste dintre contemporanii mei”. Îi menționează pe cei mai mari autori literari și scriitorii ai literaturii române, ca de exemplu: „Unor creatori ca Eminescu, Creangă, Caragiale, N. Iorga, Ronetti-Roman”, sau într-un alt context „lumea vorbește cu aceeași stimă de Rebreanu sau Camil Petrescu”. Descrie scriitorii și poeții de parcă i-ar cunoaște o viață, precum și despre scriitorul polonez Chopin: „Chopin a cultivat puțin concertul public”.

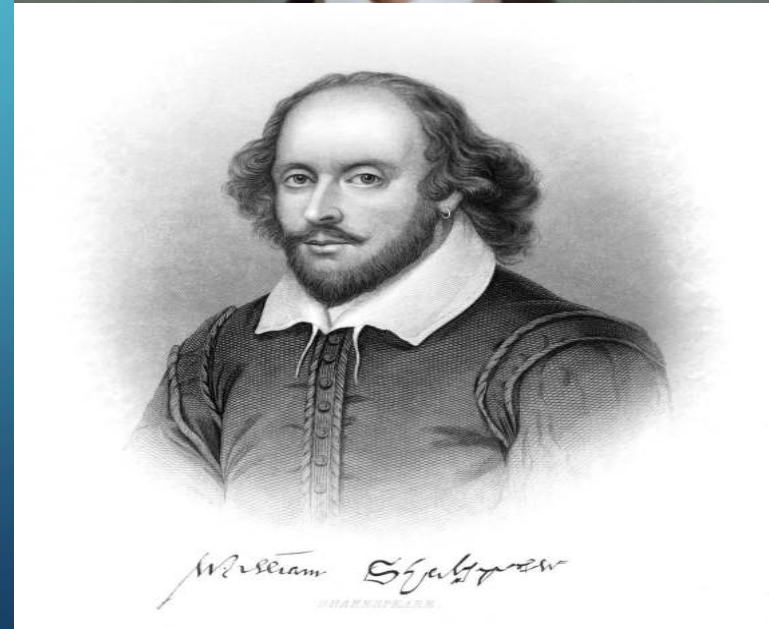
„O PĂCĂTURĂ DE CULTURĂ”

- Prin intermediul acestei cărți, George Călinescu descrie cultura prin monumente, muzică, artă, ca de exemplu, despre monumente: „cele vreo două sute de biserici cu clopotnițe câte sunt risipite în Ardeal, între Cluj, Sibiu și Brașov, am avea o Bolognă uriașă”, „o superbă catedrală, de aspect gotic după portaluri, amintind Sf. Mihail din Cluj”, despre muzică: „un facies tipic artist ca G. Enescu”, „compararea țipătului viorii sau a glasului violoncelului”, despre artă: „mi-am pus pumnul peste gură ca Le Penseur de Rodin”.

„UN POET CA WILLIAM SHAKESPEARE”

- Prin capitolul „*Despre Măiestrie și Metaforă*” George Călinescu descrie frumusețea conexiunii dintre metaforă și poezie: „la baza poeziei stă un umor de idei”, reflectat prin versurile lui Eminescu: „Multe flori sunt, dar puțin/ Rod în lume o să poarte./Toate bat la poarta vieții/Dar se scutur multe moarte”. Prin intermediul marelui Eminescu, comparat cu William Shakespeare, descrie importanța poeziei eminesciene: „poezia eminesciană de introspecție se sterilizează chiar și de ceea ce numim de obicei „sentiment”.

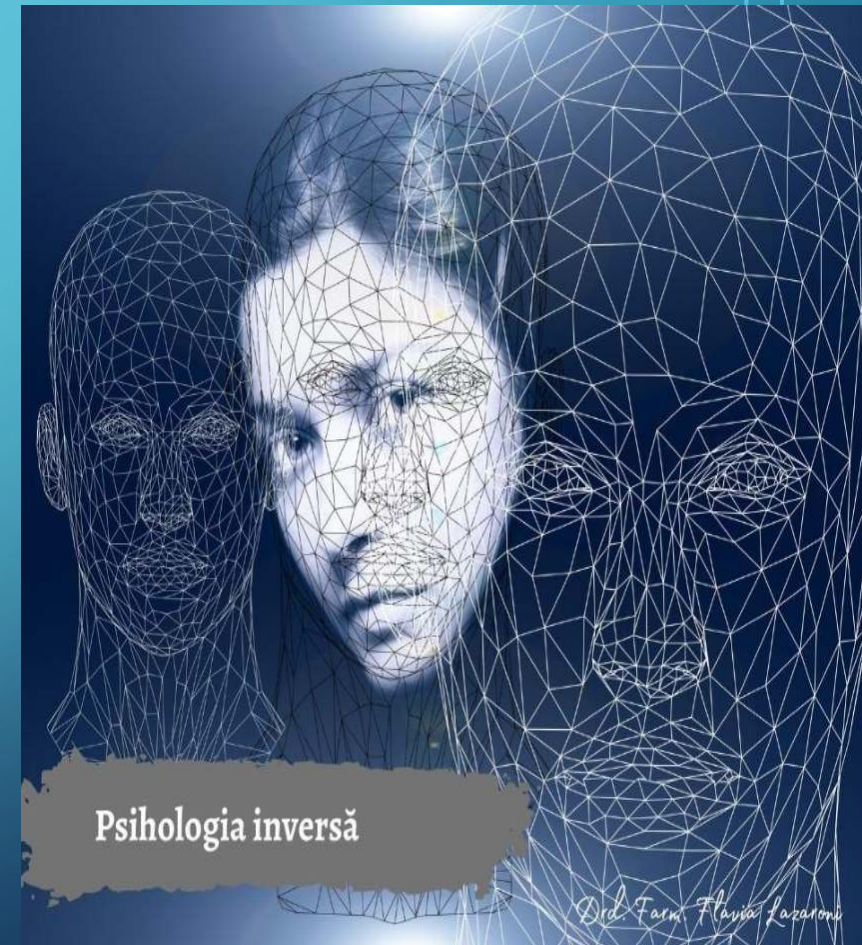
„UN PAS SPRE MODERNISM”

- George Călinescu prin această operă respectă unele trăsături ale modernismului, deoarece opera e publicata în perioada nașterii curentului literar modernismul - perioada interbelica-1919-1939. O trăsătură specifică reprezintă caracterizarea printr-un vocabular neobișnuit, ca de exemplu: „o pagină de filozofie schopenhauriană” sau impunerea esteticii urâtului, cum ar fi: „Absolutul nu există. Dar urâtul să nu-l înconjoare ca o ceață”. O a treia trăsătură caracteristică modernismului este preocuparea de marile probleme ale cunoașterii, ca de exemplu, în capitolul „*Tot mai înveți maică?*”: „Doctorul care și-a luat diploma nu mai urmărește publicațiile de specialitate”.

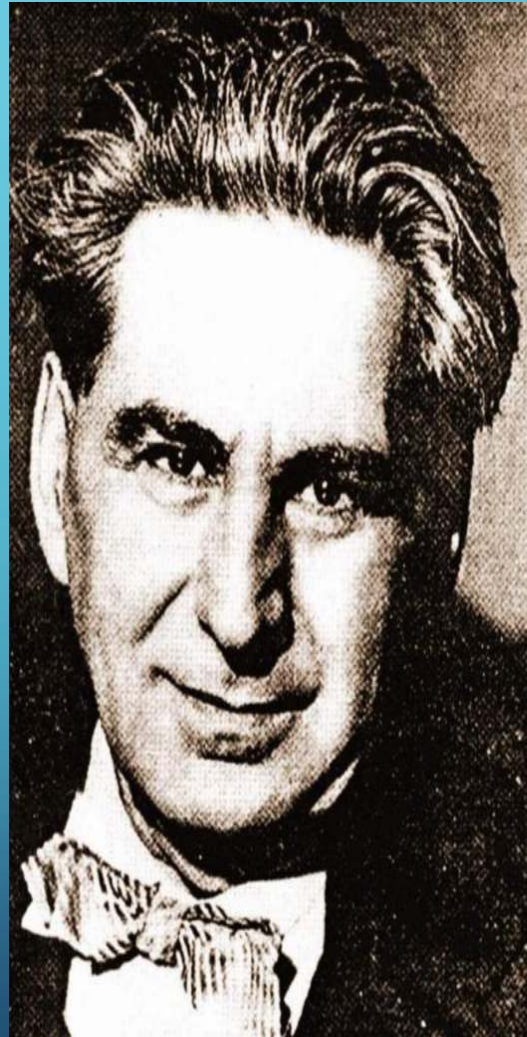
„PSIHOLOGIA - O COMPONENTĂ A RAȚIUNII ÎN OPERA LUI GEORGE CĂLINESCU”

- În „Cronicile optimistului” se abordează psihologia omului mizantrop și optimist, ca de exemplu, antiteza dintre aceste tipuri umane de personaje: „Mizantropul slujește astfel ca un bufon de curte, ca un „fou”, „un dement, care-și închipuia că e câine”. De asemenea, despre mizantropie și „Bucuria la fapta aproapelui”- despre optimism.
- George Călinescu văzut de contemporanii săi: „Scarlat m-a văzut o singură dată timp de cinci minute, mi-a pus niște întrebări la care am răspuns ce mi-a trecut prin cap, ca să scap, și mi-a compus un portret psihologic”.

CONCLUZIE

- În concluzie, „Cronicile optimistului” de George Călinescu descrie momente din viața culturală, politică, literară, toate înconjurate de critica marelui George Călinescu, evidențiind decalajul dintre psihologia *binelui* și *răului* la om în aceste domenii. George Călinescu prin această operă demonstrează că pe când era mizantrop, și pe când devenise optimist, avea o doză de misoginism.

**Superficialitatea
e o boală națională, de
aceea nu progresăm**

G. Călinescu